

Tien jaar na het mirakel

Anouk Van Bogaert was zes toen ze vanop een kunstschipiste dertig meter naar beneden viel.

Vandaag is ze een mondige tiener van 17 die houdt van ... competitie skiën. 'Ik ben het UZA nog altijd erg dankbaar', zegt haar vader Guy.

Het gebeurde op 2 november 2002. De kleine Anouk tui- melde in het bijzijn van haar ouders van de skilift en belandde dertig meter lager naast de piste. Anouk: 'De skischoenen hebben waarschijnlijk mijn leven gered, want daardoor kwam ik eerst met mijn voeten neer.' Moeder Heidi: 'Pas in het UZA bleek hoe erg het was: drie bekkenbreuken, een gebroken dijbeen, gekneusde longen, een gescheurde lever en milt ... Ze werd diezelfde avond nog geopereerd en lag drie weken op intensieve zorg, het merendeel van de tijd in een kunstmatig coma. Door haar

longproblemen was haar toestand soms erg kritiek. We weken geen moment van haar zijde.'

Guy: 'We voelden ons daar op de duur een beetje deel van de familie. De menselijke opvang op de afdeling heeft me sterk getroffen. Prof. Jorens heeft me op een moeilijk moment eens stevig vastgepakt en getroost.' Heidi: 'Elke dag kamden de verpleegkundigen zorgvuldig Anouks lange haren. Om ons op te vrolijken gaven ze haar zelfs telkens een ander kapsel.' Guy: 'Na in totaal een zes- tal weken mocht ze naar huis. Een dik half jaar na het ongeval gaven we een groot feest. Ook de artsen en verpleegkundigen die Anouk hadden verzorgd, waren uitgenodigd.'

Geen tikkertje

Anouk: 'Na de operatie moest ik opnieuw leren lopen. Een jaar later volgde een tweede zware ingreep aan mijn bekken. Al bij al ben ik maandenlang in een rolstoel naar school gegaan. Mee tikkertje spelen zat er

dus niet in. Dat was een moeilijke periode, maar geleidelijk pikte ik de draad weer op. Ik ging muziek- school volgen en op de duur mocht ik weer sporten. Er volgden nog twee operaties, de laatste was zes jaar na het ongeval. Springen of lopen zal ik nooit mogen, maar intussen ben ik met indoor skiën begonnen. Ik zit in een raceteam en doe mee aan buitenlandse wedstrijden. De pijn die ik na de training vaak voel, neem ik erbij.'

Heidi: 'Door de schade aan haar bekken zal Anouk vroeg of laat een heupprothese nodig hebben. Daar wachten we echter zo lang mogelijk mee, omdat ook een heupprothese niet eeuwig meegaat.' Guy: 'De gevolgen van het ongeval zijn er nog tot op vandaag, maar als ik terugkijk op die bange periode, voel ik toch vooral dankbaarheid.' Heidi: 'Alleen al dat ze die val heeft overleefd ... Dat is gewoon een mirakel.'

